

er det et rent underskud, det, vi foretager os her.

Jeg kan her henvise til noget, som jeg egentlig ikke må vise her i Folketingssalen, men under forhandlingerne i Finansministeriet fik vi udleveret en stak papirer, bl.a. et papir, der hedder bilag 1. Nu skal jeg nok lade være med at læse op, hvad der står i papiret, men jeg vil anbefale, at de, der interesserer sig for økonomien, læser bilag 1 a, afsnit 3; dér er der en fremragende beskrivelse af regnestykkerne i de her ting.

Så var der fru Anne-Marie Meldgaard, som sagde: Jamen vil AF virkelig visitere til støttede job i stedet for til ordinær beskæftigelse? Nej, naturligvis ikke. Det, man bare aldrig kan vide, er, om den pågældende 14 dage eller en måned senere var kommet i helt ordinær beskæftigelse, men altså her var blevet anbragt i tilskudsjob og så formentlig ville blive der. Det er jo ikke sådan, at man står til rådighed for andre former for beskæftigelse, hvis man er ansat i tilskudsjob.

Så blot til hr. Poul Erik Dyrland, som åbenbart er stødt på meget store vanskeligheder i sin debat med Venstres ordfører og så prøver på at fedte sine problemer af på den konservative ordfører: Det skal ikke lykkes for hr. Poul Erik Dyrland.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg tror, det er en god idé af hensyn til referatet, at man lige fortæller, hvad bilag 1 a – dem har vi jo mange af i dette hus – drejer sig om, hvis det er en alvorligt ment opfordring om at læse det bagefter.

Ole Sohn (SF):

Jeg er bange for, at jeg ikke kan fuldføre den første sætning uden fare for, at formanden vil gribe ind. Men da jeg gik i skole, var det ofte sådan, at når nogen blev ved at påstå noget, som man ikke mente var helt rigtigt, så sagde man: Hvis og hvis og hvis min ... – og så vil jeg ikke sige mere.

Det kom jeg til at tænke på, da jeg hørte hr. Knud Erik Kirkegaard, som blev ved at påstå – nej, ikke påstå, for det er jo en usvigelig korrekthed – at man kan lave regnestykker på mange måder, og hvis det private erhvervsliv tog alle arbejdsløse, så havde vi ingen dagpengeudgifter, og så ville vi spare henved 20 mia. kr.

Men problemet er, at virkeligheden er lidt anderledes, og det synes jeg faktisk vi har en

vis forpligtelse til at se i øjnene. Vi har den forpligtelse at se i øjnene, at der ikke er den tilstrækkelige efterspørgsel, specielt efter de unge, som nu er kommet i slutningen af 40'erne og i begyndelsen af 50'erne.

Det er vi nødt til at se i øjnene, og så kan vi vælge to ting:

Vi kan vælge, som det skete i arbejdsmarkedsreformen sidste år, at sige: Så laver vi aktivering, selv om vi godt ved, at de ikke kommer ud på arbejdsmarkedet, pligtaktivering, selv om de vil sige, at de vil på efterløn. Det er der ikke meget værdighed i, og det er der heller ikke meget sund fornuft i.

Det er der nu blevet rettet op på. Den erkendelse har jeg tidligere givet udtryk for, og den cadeau skal også gives. Men nu går vi så et skridt videre og siger, at frem for at lave noget, som ikke virker, er Folketinget i gang med at sige: Jamen vi prøver så at tage fat på at skabe nogle ordinære job, men ikke lave nogen ekstraordinære job. Vi tager simpelt hen udgangspunkt i, hvad vi har af uløste opgaver, og så kobler vi de ledige hænder sammen med de uløste opgaver. Det giver en værdighed for den enkelte at komme ud og beskæftige sig med nogle opgaver, som der er brug for at få løst i den offentlige sektor.

Og vi har en nedslidt offentlig sektor, som bliver værre og værre, og som har behov for mere arbejdskraft. Kommunerne og amterne har i kraft af den stramme økonomi ikke råd til i tilstrækkeligt omfang at sikre, at de kan få bugt med alle serviceopgaverne, og så laver vi et redskab her, som har tre elementer i sig, som jeg synes er væsentlige:

Vi laver en ordning, som ikke mindst og som det væsentligste giver værdighed for den enkelte, i og med at man bliver ansat på fuldt normale løn- og ansættelsesvilkår. Det er en besparelse for staten, og der er jo en gang mellem nogle fordele ved at lave et besparelsesforslag, når man har en anstrengt økonomi. Og det giver kommunerne mulighed for på en billigere måde at sikre, at serviceniveauet kan bevares og om muligt også udvides.

Vi havde gerne set fra SF's side, at man kunne gå lidt videre, end det har været muligt, men vi må jo gøre det så godt, vi nu kan.

I lovforslaget lægges der op til, at arbejdet i servicejobbene betragtes som en død periode, hvilket giver lidt luft for den enkelte, og det er et væsentligt skridt væk fra de regler, der gælder under den almindelige aktivering. Vi havde